

Devletin sırrı olmaz, sırrın devleti olur.

2013 senesinde yazdığım bir tweet'miş bu.

Muhammed Esed yeryüzündeki ilk ideolojik devletin (tarihi) İslam devleti olduğunu söyler. Pek bu kanaatte değilim, ideolojik olduğu doğru ama *ilk* olduğu değil.

Bütün devletler bir ideoloji üzerine kurulu. İnsanların *iyi yaşam* anlayışlarını da şekillendiren bir ideoloji. Zamanımızın kapitalist devletleri de *ideolojik* ve insanları belli bir forma sokmaya çalışıyor, Mısır firavunlarının da ideolojisi vardı ve insanları ona göre sınıflara ayırıyorlardı.

Türk devletinin artık iyice bariz hale gelen sıkıntısı ideolojisinin zayıf ve yetersiz kalıyor olması. İslam Türkler için önemli bir ideolojik araçtı, 1000 sene kadar devam eden süreçte, kendi *fetihçi* tabiatlarıyla uyumlu bir ideolojiye yaslandılar. Bununla beraber o *fethe* devam edecek kudretimiz kalmadığında, ideolojimiz de eski derinliğini ve kendine güvenini kaybetti.

Malum, Sultan 2. Mehmet'in defnedildiği yer, Fetih'ten önce Bütün Konstantin'in mezarıydı. Fatih sembolik olarak *bu şehri tekrar büyük bir devletin başşehri haline getiriyorum* demiş oluyordu. Geçen Fatih camiinin banklarında otururken düşündüm: Konstantin gibi, Hz. Peygamber'den evvel yaşamış Hristiyan azizi sayılan kimseler için dua edebilir miyiz? Havariler için mesela? İlk papa sayılan Aziz Petrus için? Bunlar Kur'an'da da övülen şahsiyetler, onlar için de dua edebilir miyiz?

Bu soruyu ilk dönem müslümanlara sorsak muhtemelen *tabii ki* diyeceklerdi. Ancak bize şimdi çok garip geliyor. Nasıl olur da bir Hristiyan azizine dua edebiliriz? Çünkü ilk dönem müslümanları kendilerini Hristiyanlığın doğal devamı gibi görüyorlardı, bizim devrimizin *karşıtlığı* yoktu, *biz daha iyiyiz, daha yeniyiz* diyecek kudret ve imana da sahipti. Bizde o yok.

Biz Hristiyan deyince irkiliyoruz. Çünkü eskiden onların *aşağı* bizim *yukarı* olduğumuz konusunda bir endişemiz yoktu, emindik. Şimdilerde artık *üstünlük* konusunda o kadar da emin değiliz. *Batı'nın teknolojisi* deyince şaşalıyoruz, *bizden sadece teknolojik olarak değil, günlük ahlakta da daha iyiler* deyince kızıyoruz.

Çünkü sırrımızı kaybettik. Daha üstün olduğumuza inandığımız bir alan yok. Bu dünyanın içinde bulunduğu sıkıntılara, fakirliğe, adaletsizliğe gerçek bir çözümümüz yok. Bugünün dertlerinin, insanların aynı yetersizliklerinden ve açgözlülüklerinden kaynaklansa dahi, farklı araçlar gerektirdiklerine, faizsiz ve zekatlı ekonominin bütün kötülükleri düzeltmesinin zor olduğunu görmek istemiyoruz. Eski adamları tekrar etmek daha güvenli, ortaya çıkıp yeni bir laf edersen en iyi ihtimalle tekfir ediliyorsun, ayağından tutulup aşağı çekiyorlar. Ancak bir yerden sonra da, eskiye (mesela benim kadar) borcu olduğuna inanmayan gençler gelip diyorlar, *bu gereksiz konularda neden bu kadar kavga ediyorsunuz da, insanların gerçekten çektiği sıkıntılara bir çözüm bulmaya çalışmıyorsunuz?*

Onlara verecek bir sırrımız, hayatlarını adayacakları bir hikayemiz, üzerine basıp dünyayı değiştireceklerine inandıkları bir mihverimiz yok. Günü *geleceğimizi* umarak geçiriyoruz. Gelişmemizin üzerimizdeki yamalı ceketi dikiş yerlerinden söktüğünü görmeden.